

Sygn. akt IXKa 470/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2014r.

Sąd Okręgowy w Toruniu - IX Wydział Karny - Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący - **SSO Mirosław Wiśniewski**

Sędziowie - **SSO Lech Gutkowski**

- **SSO Andrzej Walenta (spr)**

Protokolant - **st. sek. sąd. Magdalena Kaiser**

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Toruniu **Marzenny Mikołajczak,**

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2014r.,

sprawy **M. C.** oskarżonego o przestępstwo z art. 178a§1 i §4 kk,

na skutek apelacji wniesionej przez **oskarżonego M. C.** od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 22 lipca 2014r., sygn. akt VIIIK 101/14

I. **utrzymuje w mocy** zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. **zwalnia** oskarżonego M. C. od obowiązku ponoszenia opłaty sądowej za II instancję, zaś wydatkami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IXKa 470/14

UZASADNIENIE

M. C. został oskarżony o to, że w dniu 05 stycznia 2014r. w miejscowości S. gm. O. pow. (...) kierował pojazdem mechanicznym (...) nr rej. (...) w ruchu lądowym po drodze publicznej, będąc w stanie nietrzeźwości I – badanie 0,70 mg/l, II badanie 0,71mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dokonał w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego przez Sąd Rejonowy w T. sygn. akt (...) na okres od 15.02.2013r. do 15.02.2015r. -

- **tj. o przestępstwo z art. 178a§1 i §4 kk;**

Wyrokiem z dnia 22 lipca 2014r. Sąd Rejonowy w Toruniu, sygn. akt VIIIK 101/14, uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. za winnego popełnienia występku z art. 178a§1 i §4 kk i za to, na mocy art. 178a§4 kk wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 42§2 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 6 lat.

Na mocy art. 49§2 kk orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 500 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 złotych tytułem opłaty i obciążył go kosztami postępowania w wysokości 90 złotych.

Wyrok ten zaskarżył **w części dotyczącej orzeczenia o karze oskarżony**, podnosząc zarzut rażącej niewspółmierności bezwzględnej kary 8 miesięcy pozbawienia wolności w stosunku do jego sytuacji rodzinnej i życiowej.

Wskazując na powyższe, domagał się on zmiany zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie mu łagodniejszej kary w wyniku „łagodniejszego potraktowania czynu, którego się dopuścił”.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego, jako bezzasadna w stopniu oczywistym, nie zasługuje na uwzględnienie.

Na pełną aprobatę zasługuje nie tylko – jako oparte na prawidłowych ustaleniach faktycznych niekwestionowanych przez skarżącego - orzeczenie o winie oskarżonego, ale i uznanie, że za pomocą żadnego łagodniejszego środka reakcji karnej, niż podlegająca efektywnemu wykonaniu kara 8 miesięcy pozbawienia wolności nie da się osiągnąć w stosunku do niego celów zapobiegawczych i wychowawczych oraz zadośćuczynić należycie potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wymierzonej oskarżonemu kary 8 miesięcy pozbawienia wolności żadną miarą nie można uznać za rażąco surową w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk. Kara ta została należycie wyważona. We właściwym stopniu uwzględnia zarówno eksponowany wybiórczo w apelacji fakt, że oskarżony prowadzi ustabilizowany tryb życia i jest jedynym żywicielem rodziny, jak i okoliczności zupełnie pominięte przez niego, a w świetle dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 kk niezbędne dla prawidłowego określenia jej wymiaru, jak jego uprzednia wielokrotna karalność (świadcząca o jego demoralizacji i lekceważeniu dla porządku prawnego) oraz okoliczności samego zdarzenia (świadome zignorowanie zakazu sądowego i istotne naruszenie reguł bezpieczeństwa w ruchu przez prowadzenie pojazdu w znacznym stopniu nietrzeźwości). Adekwatna jest ona do zawinienia oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu zaskarżonym wyrokiem, kwalifikowanego z art. 178a§1 i §4 kk, skierowanego nie tylko przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, ale i wymiarowi sprawiedliwości, czynu.

Sąd I instancji słusznie uznał też, że oskarżony nie zasługuje na skorzystanie z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. Analiza całokształtu podmiotowych i przedmiotowych okoliczności relewantnych z punktu widzenia oceny prognozy kryminologicznej, przez pryzmat których należy oceniać, czy mamy do czynienia ze szczególnym wypadkiem uzasadniającym odstępstwo od zasady efektywnego wykonania kary orzekanej wobec sprawcy czynu z art. 178a§1 i §4 kk, z którego istoty wynika działanie w swoistych warunkach powrotności do przestępstwa, wskazuje, że w odniesieniu do osoby oskarżonego taka uprzywilejowana sytuacja nie zachodzi.

Mimo swojego młodego wieku oskarżony - który naruszał prawo także popełniając skierowane przeciwko innym dobrom przestępstwa - był już wszak wcześniej aż trzykrotnie karany sądownie za czyn z art. 178a§1 kk tożsamy z będącym przedmiotem postępowania w przedmiotowej sprawie. Ostatni raz – wyrokiem z lutego 2013 roku. Prowadził on wtedy pojazd mając prawie 1,5 promila alkoholu w organizmie. Dając mu (kolejną) szansę, orzeczono wobec niego wówczas karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby. Natomiast występku kierowania samochodem w stanie nietrzeźwości, znów przy wysokim stężeniu alkoholu w organizmie (blisko pięciokrotnie przekraczającym granicę stanu nietrzeźwości), w środku dnia, gdy panuje najintensywniejszy ruch, na terenie miejscowości S., stwarzając realne zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu, dopuścił się on po upływie niewiele ponad roku od wydania prawomocnego wyroku w tamtej sprawie, a miało to miejsce nie tylko w okresie obowiązywania orzeczonego wówczas wobec niego zakazu prowadzenia pojazdów, lecz także, w okresie próby w związku z warunkowo zawieszonym wykonaniem wymierzonej mu wówczas kary pozbawienia wolności.

Oskarżony przyznał się wprawdzie do popełnienia zarzucanego mu czynu i wykazuje krytyczny stosunek do tego, co się stało. Jednakże zważywszy na to, że został on zatrzymany na tzw. gorącym uczynku, nadto – jak wynika z jego oświadczeń z rozprawy - ma problem z alkoholem, a doświadczenia z przeszłości (w tym trzykrotne skazanie za przestępstwo z art. 178a kk) nie były w stanie skutecznie wdrożyć go do poszanowania porządku prawnego, racjonalne sformułowanie na tej podstawie pozytywnej prognozy co do jego poprawnego zachowania na wolności jest niemożliwe.

Również i sytuacja rodzinna oskarżonego nie uzasadnia sięgnięcia po instytucję probacji. Nie bagatelizując jej, za słuszny uznać należało pogląd sądu orzekającego, który mając świadomość tego, że oskarżony jest jedynym żywicielem konkubiny i dzieci, uznał, że na tle wszystkich okoliczności relewantnych dla określenia prognozy kryminologicznej, nie mogła ona przemawiać za rezygnacją z wymierzenia mu kary bezwzględnej i nie uzasadniała zastosowania, na podstawie art. 69§4 kk, środka probacyjnego. Pomimo, że oskarżonemu były już wymierzane kary nieizolacyjne, to, że miał na utrzymaniu rodzinę nie było w stanie powstrzymać go przed ponownym naruszeniem prawa, choć doskonale znał choćby zasady obowiązujące w wypadku zastosowania instytucji probacyjnej z art. 69 kk (przypisanego mu czynu dopuścił się przecież w okresie próby), a jako osoba wielokrotnie karana (w tym przebywająca już uprzednio w zakładzie karnym) musiał zdawać sobie sprawę z konsekwencji takiego postępowania dla najbliższych. To, że jego pobyt w zakładzie karnym spowoduje negatywne skutki dla rodziny nie mogło zatem obecnie, w oderwaniu od pozostałych okoliczności sprawy, decydować o potrzebie warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności na podstawie art. 69§4 kk.

Gdy zważyć na powyższe, jak najbardziej słuszny jest wniosek, że wobec oskarżonego nie zachodzą szczególne okoliczności z art. 69§4 kk, które uzasadniałyby przekonanie, że pomimo, iż dopuścił się czynu z art. 178a§1 i §4 kk, to jego resocjalizacja winna odbywać się w warunkach wolnościowych i że daje on rękojmię przestrzegania prawa mimo niewykonania kary.

W tej sytuacji brak było podstaw do złagodzenia kary.

Zastrzeżeń nie budzą też pozostałe rozstrzygnięcia w ramach „orzeczenia o karze”, dotyczące środków karnych. Określając czasowo - przedmiotowy wymiar zakazu z art. 42 kk sąd trafnie ocenił zagrożenie związane z uczestnictwem oskarżonego w ruchu w charakterze osoby prowadzącej pojazd i słusznie uznał za konieczne wzmocnienie wychowawczych oddziaływań poprzez orzeczenie środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego. Dolegliwość wynikająca z orzeczonej bezwzględnej kary 8 miesięcy pozbawienia wolności i zastosowania tych środków adekwatna jest do wagi czynu oskarżonego.

Sąd odwoławczy nie dopatrył się w zaskarżonym orzeczeniu żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będących podstawą do uchylecia wyroku z urzędu, dlatego – jako słuszny – został on utrzymany w mocy.

Na podstawie art. 624§1 kpk w zw. z art. 634 kpk sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za drugą instancję, obciążając wydatkami postępowania odwoławczego Skarb Państwa, uznając, że przemawia za tym jego sytuacja materialna oceniana przy uwzględnieniu obniżonych możliwości zarobkowych związanych z orzeczeniem kary pozbawienia wolności.